

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że właściwym systemem odniesienia są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie brytyjski system opodatkowania osób prawnych. W szczególności wniosek Komisji, że systemem odniesienia są brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowi błędnie zastosowanie orzecznictwa sądów Unii. Komisja powinna była natomiast stwierdzić, że odpowiednim systemem odniesienia jest brytyjski system opodatkowania osób prawnych, którego nieodłączną i nierozdzielalną częścią są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do celów systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup prowadzi do selektywnego odstępstwa od systemu odniesienia, a w szczególności, że przedsiębiorstwa otrzymujące inne rodzaje zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu znajdują się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym do sytuacji przedsiębiorstw otrzymujących zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. W istocie, Komisja błędnie stwierdziła, że zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z pożyczek udzielanych jednostce dominującej i skarbonek nie powodują znacznego i istotnie większego ryzyka sztucznego przekierowania niż pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. Ponadto Komisja popełniła błąd koncentrując się na technice legislacyjnej, a nie na skutkach zwolnienia podatkowego dla finansowania grup.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie było uzasadnione charakterem i ogólną strukturą przepisów podatkowych w odniesieniu do testu funkcji decyzyjnych i zarządczych. W szczególności Komisja popełniła błąd stwierdzając, że obciążenie administracyjne wynikające z zastosowania testu funkcji decyzyjnych i zarządczych nie uzasadnia zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie jest uzasadnione koniecznością przestrzegania swobód przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący istnienia korzyści, jak wymaga tego przepis art. 107 TFUE. Ocena Komisji opiera się na niczym nieopartych twierdzeniach; Komisja w rzeczywistości nie wykazała istnienia korzyści, a tylko określiła, że może ona istnieć w pewnych okolicznościach.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – FA Sub 3/Komisja

(Sprawa T-774/19)

(2020/C 45/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FA Sub 3 Ltd (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49 TFUE lub swobodny przepływ kapitału na podstawie art. 63 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kwestionowany środek spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako prima facie selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164 (¹), podczas gdy dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 weszła w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte prima facie przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589 (²) oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działaniom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłyby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

- (¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).
(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Sheldon i Kingfisher International/Komisja

(Sprawa T-775/19)

(2020/C 45/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sheldon Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Kingfisher International Holdings Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci G. Motta i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, C 216, s. 1) w całości;
- (ii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że sekcja 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- (iii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji (UE) 2019/1352;
- (iv) w każdym wypadku, obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami poniesionymi w związku z niniejszą skargą.